

Arrest

nr. 108 110 van 8 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X van Tunesische nationaliteit, op 6 augustus 2013 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 2 augustus 2013 houdende de terughrijving van verzoekende partij, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 augustus 2013 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. NEDERLANDT, die *loco* advocaat J. WOLSEY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij kwam op 10 september 1988 met een studentervisum naar België.

Op 7 juli 1989 huwde verzoekende partij met mevrouw C.M., van Belgische nationaliteit.

Op 3 oktober 1990 werd verzoekende partij in het bezit gesteld van een verblijfstitel voor vreemdelingen, in functie van haar hoedanigheid van echtgenoot.

Op 8 november 1993 verwierf verzoekende partij de Belgische nationaliteit.

Tussen 31 december 1991 en 2 maart 1995 maakte verzoekende partij zich schuldig aan het deel uitmaken van een vereniging met het oogmerk op het plegen van een aanslag op personen of op eigendommen door opzettelijk en met kennis van zaken aan de bende of aan haar afdelingen wapens, munitie, misdaadinstrumenten, een woonst, een schuilplaats of een vergaderlokaal te hebben verschaft, heling van een telefoonkaart. Verzoekende partij werd voor deze feiten veroordeeld op 20 november 1995 door het Hof van Beroep te Brussel tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 5 jaar voor wat de voorhechtenis te boven gaat.

Tussen 1 januari 1998 en 1 februari 2002 heeft verzoekende partij zich in toestand van wettelijke herhaling schuldig gemaakt aan met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, valsheid in authentieke en openbare geschriften, handels-, bank- of private geschriften te hebben gepleegd, hetzij door valse handtekeningen, hetzij door namaking of vervalsing van geschriften of handtekeningen, hetzij door overeenkomsten, beschikkingen, verbintenissen of schuldbevrijdingen valselijk op te maken of achteraf in de akten in te voegen, hetzij door toevoeging of vervalsing van bedingen, verklaringen of feiten die deze akten ten doel hadden op te nemen of vast te stellen (5 feiten), aan een zegel, een stempel of een merk nagemaakt te hebben die een van de toepassingen hebben aangeduid in de artikelen 179 en 180 en behorende tot een vreemde staat of van de nagemaakte en vervalste zegels, stempels of merken gebruik te hebben gemaakt, namelijk de zegel van de Pakistaanse staat. De aanstoker te zijn geweest tot een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of eigendommen. De aanstoker te zijn geweest tot een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of eigendommen (namelijk valsheid in geschriften waarvan gerekruteerde personen gebruik maakten om hun paramilitaire trainingskampen in de Pakistaans-Afghaanse regio te bereiken). De aanstoker of de leider te zijn geweest van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of eigendommen (namelijk de rekrutering van personen met het oogmerk om hen naar het buitenland te sturen, met name, door middel van paspoorten en vervalste zegels, teneinde zich aan te sluiten bij een buitenlandse legereenheid of paramilitaire opleidingen te volgen. De aanwerving of daden te hebben gesteld die tot de aanwerving van personen hebben geleid of deze hebben vergemakkelijkt ten voordele van een leger of van een buitenlandse legereenheid die zich op het grondgebied van een buitenlandse staat bevindt, aan stichting van, zijn medewerking te hebben verleent of deel te hebben uitgemaakt van een privé-militie of enige andere organisatie van particulieren die tot doel heeft gebruik te maken van een strijdmacht. Voor deze feiten werd verzoekende partij op 9 juni 2004 door het Hof van Beroep te Brussel veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 7 jaar.

Bij arrest van 26 januari 2009 van het Hof van Beroep te Brussel werd aan verzoekende partij de Belgische nationaliteit ontnomen. Het Hof heeft gesteld dat deze laatste haar plichten als Belgisch burger niet naar behoren heeft nageleefd en dat de handelingen die zij heeft gesteld de openbare orde en de veiligheid van België, van haar burgers en haar instellingen ernstig hebben geschaad.

Op 18 maart 2012 werd verzoekende partij in vrijheid gesteld.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 25 september 2012 vanuit Tunesië naar België is teruggekeerd.

In oktober 2012 werd verzoekende partij geopereerd in het Brugmann ziekenhuis aan kanker.

Uit een brief van één van haar kinderen blijkt dat verzoekende partij zich op 21 januari 2013 opnieuw in Tunesië bevindt. Het is niet duidelijk wanneer verzoekende partij is teruggekeerd.

Op 1 juli 2013 vertrekt verzoekende partij nogmaals naar Tunesië teneinde daar deel te nemen aan de politiek van het land.

Op 2 augustus 2013 kwam zij terug aan op de nationale luchthaven te Zaventem.

Op 2 augustus 2013 werd haar een beslissing tot terugdrijving ter kennis gebracht en werd bij dezelfde beslissing haar verblijfstitel ingetrokken. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § § 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van

deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. ”

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

In casu is verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar terugdrijving op 8 augustus 2013. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld.

Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de

Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij. Verzoekende partij heeft haar vordering ingediend binnen de 5 dagen zoals vermeld in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij heeft alert en diligent gereageerd.

In casu is verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar teruggrijping op 8 augustus 2013. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert

volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij benadrukt dat zij een privé- en familieleven heeft ontwikkeld in België. Zij wijst hierbij op het feit dat ze al 25 jaar op legale wijze in België verblijft en dat zij vijf kinderen heeft, waarvan twee minderjarige kinderen, die allen in België wonen en de Belgische nationaliteit hebben.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekende partij vijf kinderen heeft, waarvan twee minderjarig, die allen in België verblijven.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in haar rechtspraak meermaals gesteld dat de band tussen ouders en minderjarige kinderen ipso iure als een gezinsleven dient te worden beschouwd, met name dat enkel door de geboorte van een kind uit een huwelijksrelatie, van rechtswege tussen het kind en zijn ouders gezinsleven ontstaat. Die band tussen ouder en kind kan slechts door latere gebeurtenissen verbroken worden indien er sprake is van bijzondere omstandigheden. Evenwel is er geen samenwoning vereist opdat er sprake zou zijn van een gezinsleven. *In casu* kan worden aangenomen dat er sprake is van gezinsleven tussen verzoekende partij en haar minderjarige kinderen.

Wat de meerderjarige kinderen betreft kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij stelt dat in geval van een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders, dit bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve banden en afstammingsbanden om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen ("The Court also reiterates the principle that relationships between parents and adult children do not fall within the protective scope of Article 8 unless "additional factors of dependence, other than normal emotional ties, are shown to exist" in EHRM 13 december 2007, Emonet and Others, n°39051/03, § 35), hoewel het Hof in een aantal zaken m.b.t. jongvolwassen vreemdelingen die nog geen eigen gezin hebben gesticht, aanvaardt dat de relatie met hun ouders en andere nauw verwante familieleden gelijk kan staan met "gezinsleven" indien er voldoende nauwe en gevestigde banden zijn en rekening houdend met alle relevante factoren eigen aan de specifieke zaak. Het blijkt verder uit de rechtspraak dat het Hof duidelijk een onderscheid maakt tussen het kerngezin en familieleden buiten het kerngezin enerzijds, en tussen afhankelijke familieleden en niet-afhankelijke familieleden, in dat laatste geval wordt een gezinsleven niet aanvaard (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen, nr. 48321/99, § 97: "Furthermore, the existence of "family life" could not be relied on by the applicants in relation to the first applicant's elderly parents, adults who did not belong to the core family and who have not been shown to have been dependent members of the applicants' family, the applicants' arguments in this respect not having been sufficiently substantiated", zie ook N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2007, 97). *In casu* blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier noch uit de stukken die door verzoekende partij gevoegd werden aan het verzoekschrift dat er, voor wat betreft de meerderjarige kinderen, sprake is van een band van afhankelijkheid ten aanzien van verzoekende partij. De meerderjarige kinderen hebben volgens de verklaringen van de advocaat van verzoekende partij ter terechtzitting, zelf een gezin uitgebouwd. Eén van de minderjarige kinderen woont bij de zus en de andere minderjarige is geplaatst, maar woont enkele dagen in de maand bij zijn zus en het is de bedoeling dat ook deze definitief bij zijn zus zou kunnen inwonen. Verzoekende partij levert niet het bewijs dat er nog sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar meerderjarige kinderen.

Verzoekende partij valt derhalve deels binnen het toepassingsgebied van het in artikel 8, eerste lid, van het EVRM beschermde recht op gezinsleven. Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid, van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimitetoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Wat de noodzakelijkheid van de bestreden beslissing betreft, houdt dit een toets van evenredigheid in. De bestreden beslissing moet de Raad derhalve toelaten te onderzoeken of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de belangen van de verzoekende partij en anderzijds de belangen van de Belgische staat.

Verzoekende partij meent dat de inmenging in haar haar gezinsleven disproportioneel is.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker sinds 1995, gedeeltelijk en sinds 2004 in detentie zat. Haar twee jongste kinderen zijn geboren in november 1997 en 29 december 2006. Het jongste kind is aldus geboren terwijl verzoekende partij haar straf uitzat. Het gezinsleven van verzoekende partij beperkte zich tot enkele bezoeken in de gevangenis. Na haar vrijlating uit de gevangenis in 2012 blijkt dat de verzoekende partij meermaals naar Tunesië is teruggekeerd zonder haar kinderen. Zoals de advocaat van verzoekende partij ter terechtzitting verklaarde hebben de meerderjarige kinderen een eigen gezinsleven opgebouwd en leven de minderjarige kinderen (althans gedeeltelijk voor het minderjarig kind dat geplaatst werd) bij hun meerderjarige zus. Het is duidelijk dat het gezinsleven waarnaar verzoekende partij verwijst eerder bestaat uit sporadische contacten met haar kinderen. Verzoekende partij toont geenszins aan dat zij deze sporadische contacten niet vanuit Tunesië zou kunnen onderhouden. Vooreerst laten de moderne communicatiemiddelen het gemakkelijk toe om dagelijkse contacten te onderhouden (internet, skype, telefoon, ...). Verder toont verzoekende partij op geen enkele wijze aan dat haar kinderen in de onmogelijkheid zouden verkeren om haar al dan niet tijdelijk in Tunesië te vervoegen teneinde daar het bestaande gezinsleven verder te zetten.

Tevens dient te worden aangestipt dat verzoekende partij veroordeeld werd voor zware strafrechtelijke feiten, waarbij niet kan betwist worden dat zij de Belgische openbare orde heeft geschaad. Waar verzoekende partij stelt dat deze feiten dateren van 2004 dient toch wel te worden aangestipt dat verzoekende partij tot in 2012 in hechtenis zat en dat het dus logisch is dat zij zich de laatste jaren aan de wet heeft gehouden. Bovendien is de verzoekende partij vrijwel onmiddellijk na haar vrijlating naar Tunesië teruggekeerd.

Sinds haar vrijlating heeft de verzoekende partij het Belgische grondgebied meermaals verlaten om zich naar Tunesië te begeven, zodat zij niet aannemelijk maakt dat zij geen nauwe banden meer heeft met Tunesië.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij 25 jaar in België heeft gewoond dient vooreerst aangestipt te worden dat zij de laatste jaren van haar verblijf in hechtenis zat. Verzoekende partij toont geenszins aan waaruit haar privéleven in België bestaat. Ze brengt geen enkel begin van bewijs aan van mogelijke sociale relaties.

Gelet op de voorgaande vaststellingen maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat er sprake is van een disproportionele inmenging in haar gezins- en privéleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoekende partij heeft in deze stand van het geding geen verdedigbare grief aangetoond.

In de huidige stand van het geding worden de in het enig middel ontwikkelde grieven niet verder onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende

precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inzielt om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. Met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wijst verzoekende partij vooreerst op het feit dat zij haar verblijfstitel verliest. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met verwijzing naar het gevaar voor de openbare orde duidelijk aangegeven waarom de verblijfstitel van verzoekende partij wordt ingetrokken. Zoals verwerende partij terecht opmerkt in de nota met opmerkingen is de intrekking van de verblijfstitel te wijten aan het persoonlijk gedrag van verzoekende partij. Het nadeel dat verzoekende partij inroept mag niet in hoofdzaak of alleszins niet in belangrijke mate aan haar eigen toedoen te wijten zijn. Zij mag niet door haar eigen gedragingen aan de basis liggen van de toestand waarin ze verzeild is geraakt door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Waar verzoekende partij zich opnieuw beroept op de schending van artikel 8 van het EVRM volstaat het te verwijzen naar de hierboven vermelde bespreking.

Tot slot wijst verzoekende partij erop dat zij doodsb bedreigingen heeft ontvangen in Tunesië waardoor zij meent dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partij verwijst hiervoor naar stuk 5 dat zij aan haar verzoekschrift heeft gevoegd.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of menonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij zich beperkt tot een blote bewering dat zij doodsb bedreigingen heeft ontvangen en zich niet veilig voelt. Het stuk waarnaar zij verwijst zijn slechts twee mediaberichten waaruit enerzijds blijkt dat aan verzoekende partij amnestie werd verleend voor de gevangenisstraf van 56 jaar die door het regime van Ben Ali werd opgelegd, alsook dat zij sinds 2011 in alle vrijheid kan bewegen binnen het nieuwe regime en anderzijds, dat twee politici werden vermoord. Uit deze mediaberichten kan nergens concreet worden afgeleid dat verzoekende partij doodsb bedreigingen zou hebben ontvangen of het gevaar loopt een in een situatie terecht te komen zoals voorzien door artikel 3 van het EVRM.

Met haar betoog maakt verzoekende partij geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. CAMU